

גליון היכל הקודש

זמנים (ירושלים)

הדלקת הנרות.....4:39
 מוצאי שב"ק ר"ת.....6:32
שיעורים כסדרן
 נ"ך.....ירמיה י"א
 בבלי.....מועד קטן כ"ד
 ירושלמי.....בבא קמא ט"ו
 תוספתא.....שבועות ד'
 רמב"ם.....מחוסרי כפרה ה'

גליון שבועי יוצא לאור ע"י מוסדות היכל הקודש ברסלב בארה"ק
 נתייסדו ע"י כ"ק מרן מוהרא"ש זי"ע
בנשיאות מורינו ראש הישיבה שליט"א

שעה 11, גליון 23 (538)

פרשת תרומה, ד' אדר-א', שנת תשפ"ב לפ"ק

מוהרא"ש מספר

מלוא מלכה

היו פעם שני אחים תאומים, שאהבו זה את זה עד מאד, ולמדו הרבה תורה בצותא, והלכו תמיד בצותא וכו' וכו'. לימים גדלו, וכל אחד מהם התחתן, ואף-על-פי-כן החזיקו עצמם ביחד, ואף הלכו לעסק במסחר ביחד.

היתה להם מצוה אחת שקימוה ביחד בהדור רב, והיא: מצות מלוא מלכה, כל מוצאי-שבת נטלו ידיהם ביחד וערכו סעדה: דגים, מרק ובשר, כסעדת שבת ממש, ושרו את זמירות מוצאי-שבת, וכך נמשך זמן רב. וכל השבוע היו נוסעים למסחר והצליחו מאד.

לימים, הצע להם איזה עסק בעיר רחוקה, והחליטו לנסע במוצאי-שבת, על-כן הזמינו בעל עגלה עם סוסים שימתין להם ויקחם, כי הצרכו לנסע כל הלילה, כדי להגיע ביום ראשון למקום המסחר.

וכן היה, שתכריזו אחר צאת השבת ארזו את הדגים, המרק והבשר, ונסעו. והיה אז אמצע

<<<<

מילה של התחזקות !

תעודות עלולות לפעמים לשבור ילד לכל החיים; אם חס ושלום מתארים את הילד בילד רע השם ישמרנו - זה יכול להפריע לכל החיים.

אצלנו במוסד אנחנו נוהגים בחכמה; מחלקים תעודות, אבל אפשר לכתב רק טוב. מהמשרד דואגים שכל ילד יקבל תעודה טובה, שמשבחת את הילד.

במובן שנותבים רק את האמת, לא נותבים שקר; מחפשים בכל ילד נקדה שבפרט הזה הילד מצטיין.

כך תעשה גם עם הפתה שלך; תעשה לכל ילד תעודה יפה, תכתב מלים יפות ולבביות; כשההורים יבואו הביתה, הם יקראו את הדברים היפים על הילד, הם ישבחו את הילד, ירוממו, יבנו - כך הילד יגדל ויפרח יפה יותר וטוב יותר.

(עצתו אמונה משפטים תשפ"ב)

ווארט על הפרשה

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, הקדוש ברוך הוא צוה לבנות משכן ובית המקדש, והקדוש ברוך הוא ישרה בעם ישראל. היום לצערנו אין לנו לא משכן ולא בית המקדש, אבל התורה הקדושה נשארת לנצח, והשכינה שורה תמיד בעם ישראל. בכל בית יהודי, שבו מתנהגים ביראת שמים ובקדושה והולכים בדרך התורה הקדושה, שורה שם השכינה, כפי שחכמינו זכרונם לברכה אומרים (סוטה י"ז). **"איש ואשה זכו, שכינה ביניהם"**.

כשהתורה הקדושה מפרטת את כלי המשכן, התורה מתחילה עם הארון, זה היסוד הראשון של בית יהודי, לבנות את הבית לפי התורה הקדושה, וזה מביא את השכינה לתוך הבית.

לכן יש ענין גדול מלבד מהשיעורים שלומדים בבית הכנסת, לקבץ לעצמו ללמד שעורי תורה גם בבית, כשיהודי לומד תורה בבית הוא מקבל חן מיחד, אשתו מתחילה להעריך אותו ולכבד אותו, היא רואה שבעלה הוא ירא שמים ולומד תורה, אפלו שהיא יודעת שבעלה לומד בבית המדרש, אבל זה לא אותו דבר כמו כשהיא רואה זאת בעיניה בבית, וזה גורם שיהיה שלום בית טוב, שהבעל והאשה יחיו באהבה ואחוה שלום ורעות.

גם על הילדים זה עושה רושם רב, הם רואים שהאבא לומד תורה, והם ירצו גם לעשות כך, וכל הבית מתמלא באוירה של תורה, שורה שם נעימות והאהבה, שתענוג להיות שם, זה נעשה משכן לשכינה הקדושה.

במיחד כשזוכים להתחתן בגיל צעיר, כשהמח עדין טהור וקדוש, זה הדבר הכי גדול. כפי שחכמינו זכרונם לברכה אומרים (מנחות ק"י). **"הלומד תורה בטהרה, נושא אשה ואחר כך לומד תורה"**. לכן היו לכרובים פנים של תינוק (רש"י שמות כ"ה, ח), כדי להראות שצריכים לחתן את הילדים בגיל צעיר, וכך השכינה בודאי תשרה בבית לה קדוש וטהור.

חכמינו זכרונם לברכה אומרים (עירובין י"ח), **בית שלומדים בו תורה בלילה, לא יחרב**. בלילה הכונה גם כשקשה ודחוק, ובכל זאת מתאמצים ללמד תורה בבית; אפלו כשהולך קשה לאדם, הוא לא עוזב את התורה הקדושה; בית כזה לא יחרב. להפך, השכינה תשרה בבית הזה, כולם יהיו שמחים ומאשרים, ויהיה שם רק טוב ונעים ברוחניות ובגשמיות.

(שיחות מוהרא"ש לפרשת תרומה)

תישן ותאכל, רק תשמור את הזמן

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יום א' פְּרֻשֵׁת תְּרוּמָה, כ"ח שבט, שְׁנַת ה'תשפ"ב

לְכַבֹּד ... גְּרוּ יְאִיר

לְגַבֵּי הַקִּימָה וְכוּ'; יֵשׁ אֲנָשִׁים שְׂצָרִיכִים יוֹתֵר שְׁנָה, אֵל תִּשְׁבֵּר מִזֶּה. אֲצַל רַבְּנֵינוּ הִיָּה סְפוּר, לְרַבְּנֵינוּ הִיָּה תִלְמִיד ר' בָּעַר זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה מִמְדוּדוּדִיוּקָע, הִיָּה לוֹ קֶשֶׁה מְאֹד לְקוֹם בְּחֻצוֹת, כָּל לֵילָה הוּא נִשְׁאָר לִישוֹן - כָּל פְּעַם בְּתֵרוּצִים אַחֲרֵים, אֲבָל מְאֹד כָּאֵב לוֹ שֶׁהוּא יִשָּׁן אֶת יָמָיו וְשִׁנוֹתָיו.

עֲלֶה בְּדַעְתּוֹ רַעִיוֹן, הוּא שֹׂכֵר גּוֹי שְׂיָבוֹא לְהַעִיר אוֹתוֹ כָּל לַיְלָה בְּחֻצוֹת, הַגּוֹי הִיָּה מְגִיעַ בְּשַׁעֲהַ שְׁתִּים עֲשָׂרָה וְדוֹפֵק עַל חִלּוּנוֹ, הוּא דֹפֵק וְדוֹפֵק עַד שֶׁר' בָּעַר הַתְּעוֹרֵר, אֲבָל הִיּוֹת וְהוּא הִיָּה חֲלוּשׁ בְּטַבְּעוֹ, וְהוּא הִיָּה עֲדוֹן עֵינָי מְאֹד, אַחֲרֵי שֶׁהַגּוֹי הַעִיר אוֹתוֹ הוּא חָשֵׁב לְעַצְמוֹ 'אֲנִי חוֹזֵר לִישוֹן רַק לְכַמָּה דְקוֹת'; כְּמוֹכֵן שֶׁהוּא הַמְשִׁיךְ לִישוֹן עַד הַבֶּקֶר, כִּי הִיָּה לַיְלָה אַחֲרֵי לַיְלָה, כִּשֶׁהוּא רָאָה שֶׁהַעֲצָה הַזֹּאת לֹא מוֹעִילָה וְהוּא נִשְׁאָר לִישוֹן כָּל לַיְלָה הוּא מְאֹד נִשְׁבֵּר מִזֶּה, אִזּוֹ הוּא חָשֵׁב עַל עֲצָה אַחֲרֵת, הוּא בִקֵּשׁ מִהַגּוֹי שְׁלֹא יַעֲזֹב אֶת בֵּיתוֹ עַד שֶׁהוּא יוֹצֵא הַחוּצָה. מִכָּאֵן וְאֵילֶךְ כִּשֶׁהַגּוֹי הַגִּיעַ כְּדִי לְהַעִיר אוֹתוֹ וְר' בָּעַר אָמַר לוֹ שֶׁהוּא כְּבֵר עַר וְהוּא יְכוֹל לְלַכֵּת הַבַּיְתָה, אָמַר לוֹ הַגּוֹי: "אֲנִי לֹא הוֹלֵךְ עַד שֶׁאַתָּה לּוֹבֵשׁ אֶת בְּגָדֶיךָ וְיוֹצֵא - כְּפִי שֶׁסִּפְמָנוּ"; וְר' בָּעַר אָכֵן הִיָּה קָם כִּי לֹא הִיָּתֵה לוֹ בְּרָרָה אַחֲרֵת, הַגּוֹי לֹא הִלֵּךְ מִשָּׁם עַד שֶׁהוּא יֵצֵא, אֲבָל הִיּוֹ לוֹ כְּאֲבִי רֹאשׁ נוֹרְאִים, עַד שֶׁהוּא כְּמַעַט הַשְּׁתַגֵּעַ.

כִּשֶׁהוּא הַגִּיעַ אֶל רַבְּנֵינוּ הוּא שִׁפָּךְ אֶת לְבוֹ, הוּא סִפֵּר לְרַבְּנֵינוּ שֶׁהוּא מְאֹד עֵינָי וְכוּ'; אָמַר לוֹ רַבְּנֵינוּ: "תִּישָׁן וְתֹאכַל, רַק תִּשְׁמֹר אֶת הַזְּמַן", מֵאַחֵר יוֹתֵר רַבְּנֵינוּ אָמַר לוֹ: "הַחֻצוֹת שֶׁלְךָ יִהְיֶה בְּשַׁעֲהַ שְׁלוֹשׁ".

רוֹאִים מִזֶּה, שְׂאִי אֲפָשֵׁר לְחַקוֹת אֶת הַשְּׂנִי; אֶחָד צָרִיךְ לִישוֹן יוֹתֵר וְאֶחָד יְכוֹל לִישוֹן פָּחוֹת. אֵל תִּשְׁכַּח, בְּאוֹתָם זְמָנִים הִלְכוּ לִישוֹן מִקֵּדָם, לֹא כְמוֹ בְּיָמֵינוּ שֶׁנִּשְׁאָרִים עֲרִים עַד מֵאַחֵר.

הַעֲקֹר עֲלֶיךָ לְנַצֵּל אֶת הַזְּמַן כְּשֶׁאַתָּה כֵּן עַר; תִּישָׁן כְּמָה שֶׁאַתָּה צָרִיךְ וְתֹאכַל כְּמָה שֶׁאַתָּה צָרִיךְ, הַעֲקֹר כְּשֶׁאַתָּה עַר אֵל תִּסִּיחַ דַּעְתְּךָ מִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, תִּלְמַד אוֹ תִתְפַּלֵּל אוֹ תַעֲשֶׂה מִצְוֹת וּגְמִילוֹת חֲסִדִים.

הַשֵּׁם יַעֲזֹר שְׂתַצְלִיחַ בְּכָל הַעֲנִינִים.

(עֲצָתוֹ אֲמוּנָה תְּרוּמָה תשפ"ב)

הַחֲרָף, וּבַעֲת נִסְיַעְתֶּם בְּתוֹךְ הַיַּעַר, הַחֵל לְרַדֵּת שְׁלֵךְ כְּבֹד, וְרוּחוֹת עֲזוֹת נִשְׁבּוּ, וְהַסּוּסִים לֹא יִכְלוּ לִילֵךְ בְּעַמְקַ הַשְּׁלֵךְ, אִזִּי עֲצָרוּ בְּאֲמֻצַּע הַיַּעַר. וְהַבַּעַל עֲגָלָה הַצְּלִיף עֲלֵיהֶם בְּשׁוּטוֹ, אֵךְ לֹא הוֹעִיל, וְנִעְצְרוּ הַסּוּסִים.

מִרְחוֹק רָאוּ הָאֲחִים אוֹר מְנַצֵּנֵךְ מֵאִיָּה בֵּית, אִזִּי נָטְלוּ אֶת מִטְלָטְלֵיהֶם, וְהַחֵלוּ לִילֵךְ לְכוּן הַבַּיְתָה. וְתַכְף כִּשֶׁהַגִּיעוּ לְבַיְת, תִּפְסוּם הַגּוֹיִים שֶׁשָּׂכְנוּ בוֹ, וְשִׁמְחוּ שֶׁנִּפְּלוּ לִידֵיהֶם שְׁנֵי יְהוּדִים וְרָצוּ לְהִרְגֵם, וּבְנִתִים הַכְּנִיסוּם לְאִיָּה חֲדָר וְסָגְרוּ אַחֲרֵיהֶם אֶת הַדֶּלֶת.

וְהַחֵלוּ הַיְהוּדִים לְדַבֵּר בִּינֵיהֶם וּלְפַשְׁפֵּשׁ מַעֲשֵׂיהֶם: מַדּוּעַ מְגִיעַ לָהֶם עֲנֵשׁ זֶה, הֲרֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ-הוּא אֵב הַרְחֵמֵן, וּבּוֹדָאֵי יֵשׁ בְּזֶה כְּוָנָה עֲמָקָה - לְמָה טָעוּ בְּאֲמֻצַּע הַדֶּרֶךְ וְנִפְּלוּ בַּפֶּח כְּזֶה, שֶׁנִּכְנְסוּ לְבַיְת הַגּוֹיִים, וְרוֹצִים לְהִרְגֵם. וּבֵין כֵּךְ וּבֵין כֵּךְ אָמְרוּ אֶחָד לְשֵׁנֵי: "אוֹלֵי מִפְּנֵי שֶׁנִּסְעָנוּ טָרַם אֲכַלְנוּ סְעֻדַת מְלָכָה מְלָכָה? יַעַן כִּי בְּכָל שְׁבוּעַ אֲנוּ נִזְהָרִים מְאֹד לֹאֲכַל סְעֻדָה זֹאת. וְהִיּוֹת שֶׁאַהֲבּוּ הָאֲחִים זֶה אֶת זֶה, אִזִּי נִסְכַּם בִּינֵיהֶם וְאָמְרוּ זֶה לְזֶה: "אַתָּה יוֹדֵעַ מָה, אַחֵי הַיָּקָר, הוֹלְכִים לְהִרְגָנוּ, הִנֵּה יֵשׁ בְּשִׁקְיוֹתֵינוּ הָאֲכַל: הַחֲלוֹת, הַדְּגִים, וְהַבָּשָׂר, הִבָּה נָטַל כְּאֵן יָדִים, וְלִכְל הַפְּחוֹת נִקְיָם מִצְוֹת מְלוּהַ מְלָכָה, בְּטָרַם נְמוֹת".

וְהִיָּה שֵׁם דוֹד מִים בְּחֲדָר, וְנָטְלוּ יָדֵיהֶם וּבְרָכוּ "הַמוֹצֵיא" עַל הַחֲלָה, וְאֲכָלוּ בְּשִׂמְחָה אֶת הַסְּעֻדָה, וְאֵף הַחֵלוּ לְשִׁיר זְמִירוֹת מְלוּהַ מְלָכָה, כְּאֵלוֹ לֹא אָרַע דְּבַר.

וְתוֹךְ כְּדִי שֶׁשָּׂרוּ, נִפְתַּחַה הַדֶּלֶת וְהַשְּׁלִיכוּ שֵׁם יְהוּדֵי נוֹסֵף, וְסָגְרוּ אַחֲרָיו אֶת הַדֶּלֶת. הַיְהוּדֵי רָאָה שְׁנֵי יְהוּדִים יוֹשְׁבִים וְאוֹכְלִים וְשָׂרִים, אִזִּי גַם הוּא הִצְטָרֵף אֲלֵיהֶם.

וְשָׁמְעוּ מִחוּץ לְדֶלֶת רַעַשׁ גְּדוֹל, שֶׁכָּל הַגּוֹיִים שָׂרִים בְּהוֹלְלוֹת גְּדוֹלָה. וּבְפִתְעַ פְּתֹאֵם נַעֲשֶׂה שִׁקֵּט. אָמַר לָהֶם הַיְהוּדֵי הַשְּׁלִישִׁי: "אֵל תִּירָאוּ, אֲנִי הַבֹּאֵתִי יָיִן חִזֵּק מְאֹד, וּמִסִּתְמָא כָּל הַגּוֹיִים הַשְּׁתַכְּרוּ". אִזִּי תִנְסוּ לְפִתַח אֶת הַדֶּלֶת, אוֹלֵי נוֹכַל לְצִאת.

וְכֵן עָשׂוּ, וּפְתַחוּ אֶת הַדֶּלֶת, וְרָאוּ אֶת הַגּוֹיִים מִתְּגוֹלְלִים שְׁפוּרִים עַל הַקֶּרֶקַע, וְלֹא הַבְּחִינוּ שֶׁהַיְהוּדִים בְּרַחוּ. וְהַיְהוּדֵי הַשְּׁלִישִׁי אָמַר לָהֶם: בְּאוֹ לְעִגְלָתִי וְאוֹצִיאֲכֶם מִהָאֲזוּר, וְכֵךְ בְּרַחוּ עִמּוֹ, וְהִבִּיאֵם אֶל הַעִיר, וְנִעְלַם שֵׁם. וְלֹא יָדְעוּ מִי הִיָּה הָאִישׁ. כִּשֶׁהָאִיר עִמּוֹד הַשַּׁחַר, הַמְּשִׁיכוֹ הָאֲחִים לְעִסְקַ בְּמִסְחָרִם.

וְהִיָּה בְּעָרֵב, עַת עֲלוֹתֶם עַל מִשְׁכְּבֶם, חֲלְמוּ שְׁנֵיהֶם, וְהִנֵּה הַיְהוּדֵי שֶׁהִצִּילָם הוֹפִיעַ בְּחִלוּם וְאָמַר: "אֲנִי הוּא דוֹד הַמֶּלֶךְ, שֶׁנִּשְׁלַחְתִּי מִן הַשָּׁמַיִם לְהַצִּילְכֶם, בְּזִכּוֹת שֶׁהִיַּתֶם נִזְהָרִים לֹאֲכַל בְּכָל שְׁבוּעַ סְעֻדַת מְלוּהַ מְלָכָה, עַל-כֵּן בֹּאֵתִי לְהַצִּילְכֶם, אֲבָל אֲנִי מִזְהִירְכֶם, מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה אֵל תִּסְעוּ שׁוּם נִסְיַעָה, קֵדָם נְטִילַת יָדִים וְאֲכִילַת סְעֻדַת מְלוּהַ מְלָכָה. לְמַדִּים מִכָּאֵן מֵהִי גְדֻלַּת הַמְּצוּהַ שֶׁל סְעֻדַת מְלוּהַ מְלָכָה. אֲצַל אֲנָשִׁי שְׁלוּמֵינוּ הַקְּפִידוּ מְאֹד עַל זֶה, כִּי כֵךְ הַבְּלָנוּ מִרַבְּנֵינוּ ז"ל וּמִרַבֵּי נֵתוּ, לְהַזְהִיר מְאֹד עַל מִצְוֹת סְעֻדַת מְלוּהַ מְלָכָה.

הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ רַבִּי יַשְׁעִיָה מִקְּרַעֲסֵטִיר ז"ל, שֶׁהִיָּה בְּצַעֲרֵירוֹתוֹ יְתוּם, וְאָמוֹ לֹא יָכָלָה לְהַחֲזִיקוֹ וּלְגַדְלוֹ, עַל כֵּן שִׁלַּחְתָּהוּ אֶל הַרְבֵּי מְלִיסְקָא, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, שֶׁהִיָּה צְדִיק קְדוֹשׁ וּבַעַל רוּח־הַקְּדוֹשׁ. וְיִלְדֵךְ זֶה שִׁמַּשׁ אֶת הַרְבֵּי מְלִיסְקָא, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, גְּדַל בְּבֵיתוֹ, וְתִמִּיד הִיָּה בְּמַחְצָתוֹ.

וּרְבִי יַשְׁעִיָה - אֵף שֶׁבְּתַחֲלָה הִיָּה יְהוּדֵי פְּשׁוּט מְאֹד, אֵךְ הִיָּתֵה לוֹ מְצוּהַ אַחֲת, שֶׁהִיָּה נִזְהָר בָּהּ מְאֹד, וְהִיא: מִצְוֹת מְלוּהַ מְלָכָה, וּבְזִכּוֹת זֶה זָכָה אַחֲרֵי כֵךְ - כִּשֶׁהַרְבֵּי מְלִיסְקָא נִפְטָר, שֶׁהַחֵלוּ לְבֹא אֲלָיו הַרְבֵּה אֲנָשִׁים וְנָשִׁים, וּפְעַל בְּעִבּוּרֵם הַרְבֵּה יִשׁוּעוֹת, וְרָאוּ אֲצָלוֹ נְסִים וְנִפְּלָאוֹת רַבּוֹת, פִּקְדַת עֲקָרוֹת, וּרְפָא חוֹלִים וְכוּ', וְהַפֵּל בְּזִכּוֹת הַמְּצוּהַ הַזֹּאת שֶׁל מְלוּהַ מְלָכָה.

דְּרָכּוֹ הִיָּתֵה, שֶׁבְּכָל מוֹצָאֵי-שְׁבֵת הַזְּמַן שׁוֹחֵט, וְשַׁחַט תְּרַנְגוּלִים רַבִּים וְעוֹפוֹת, הַכְּשִׁירֵם וּבִשְׁלֵם, וְכֵן הִבִּיא דְגִים וְכוּ' וְאַרְךְ שְׁעוֹת מִסְפָּר עַד שֶׁהִכִּין אֶת סְעֻדַת מְלוּהַ מְלָכָה.

וְאַחֲרֵכֵךְ הַזְּמַן מֵאוֹת עֲנִיִּים - הֵן גְּבָרִים וְהֵן נָשִׁים, וְהֵאֲכִילָם, וְהִיָּה עוֹמֵד עַל הַעֲנִיִּים וּמְשַׁמֵּם, וְנִתֵּן לְכָל אֶחָד דְּגִים וּמֶרֶק וּבָשָׂר, חֲלוֹת טְרִירוֹת שְׂאָפוּ בְּמִיחָד לְסְעֻדָה וְכוּ' וְכוּ'; וְעֲשֶׂה הַפֵּל לְכַבּוֹד סְעֻדַת מְלוּהַ מְלָכָה.

וְהַקְּפִיד שִׁיבְשָׁלוּ דִיקָא בְּמוֹצָאֵי-שְׁבֵת, שִׁיְהִיָּה הָאֲכָל טְרִי וְעָרֵב לַחֵךְ, וְזוֹ הִיָּתֵה הַמְּצוּהַ הַכִּי חֲבִיבָה אֲצָלוֹ, וּבְזִכּוֹת זֶה פְּעַל נְסִים וְנִפְּלָאוֹת לְאֲנָשִׁים מְרִי נֶפֶשׁ, וְרָאוּ אֲצָלוֹ מוֹפְתִים רַבִּים; וְעַל כֵּן אִם נִזְהָר בְּזֶה, גַּם אֲנוּ נִזְכָּה לְרֹאוֹת נְסִים.

(שיחות מוהרא"ש, חלק יב, ערך מלוה מלכה)

הבית שלי היה נהרס, אם לא העצות של רבינו

שאלה:

לכבוד ראש הישיבה שליט"א,

השם עשה אתי גם שקרב אותי להיכל הקדוש.

באתי הביתה בשבת בלי להיחלף, ואני רואה ששלחן השבת מבלגן, עם המון דברי מקצה, הכסאות עדין מורמים מהשטיפה, ואשתי ישנה לאחר שבוע של עבודה קשה.

אני חושב לעצמי איך המצב היה נראה אם לא הייתי מקרב לראש הישיבה, היה יוצא עשן מהבית. אבל השם רחם עלי, ומיד התפללתי: "השם תעזור לי שלא אכעס, ושתהיה לנו שבת שמחה, אפילו שהבית ככה נראה" וברוך השם סדרתי את השלחן, והיתה לנו סעודה שמחה.

אותו דבר חזר על עצמו בשבת בבקר, אני מגיע הביתה, והשלחן עוד עמוס מהסעודה של אתמול, כשהיינו עגפים ונרדמנו בלי להוריד מהשלחן. עכשו אני עוד לפני קדוש ואשתי כבר עשתה קדוש לילדים והלכה לישן, אחרי שבוע עמוס וקשה שפיל לילה הילדים עושים תורנות, כל שעה מישוהו אחר בוכה ומעיר אותנו. ואני מוצא את עצמי באחד בצעהריס לפני קדוש, עוד לא אכלתי היום כלום, ואני שוב מבקש מהשם יתברך שירחם עלי, שלא אכעס, ואשאיר בשמחה, ברוך השם בשעה שלוש יכלנו להתחיל את סעודת השבת.

תודה השם, תודה ראש הישיבה שליט"א, אני לא יכול לחשב לעצמי איך הייתי חי בלי החזוקים, ואיך הייתי עובר פזאת שבת בלי לדעת מהעצות של רבנו ז"ל, ושאשתי אפילו לא שמה לב איך הבית היה נראה כשהגעתי, ושחפיתי לה כל כך הרבה זמן כדי שתוכל לנות, והיא לא ידעה כמה הייתי צריך לעבד על עצמי לא לכעס ולהיות שמח, והצלחתי בזה בזכות התפלה.

תודה על העצות והחזוקים איך להחזיק מעמד בכל מצב.

יישר פח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך - יום ב' פרשת משפטים, כ"ב שבט, שנת ה'תשפ"ב

לכבוד ... גרו יאיר

קבלתי את מכתבך.

אני לא יודע איך אנשים חיים בלי רבנו, איך אנשים שורדים בחיים בלי הלמודים של רבנו; איך מסתדרים על כל צעד ושעל? איך נשארים רגועים, לא מאבדים עשתונות? שלא לדבר בבית - שם לא שייך לחיות חיים מתוקים, רק כשיש את העצות של הצדיק, החזק של הצדיק; עם הצדיק הרי כל כך טוב, כל כך נעים; כל הבית, האשה, הילדים - הפל כל כך טוב.

טוב מאד עשיתי שהכנת הכל בעצמך והיתה לך סעודה יפה; אשרי מי שמסתפל ברחמים על האשה, הוא מכין שהיא צריכה לנוח קצת מפל השבוע, הוא לא מחפש להיות צודק, אלא להציל את המצב.

עכשו כשאתה מוצא את עצמך אחרי ספור כזה נשאר דבר אחד: איך אפשר להחזיר את העצות, החזוק, והשכל של רבנו באחרים? כי הספורים האלו הרי קורים אצל כלם; אם לא הספור הזה בדיוק - אז קורים ספורים דומים, ואיך נראה בית שאין להם את ההקדמות של רבנו? איך הספור נגמר אצלם...? לכן אנחנו צריכים כמה שיותר להפיץ את הספורים והקונטרסים של מוה"ר א"ש, להאיר בתים אחרים.

השם יעזור שתצליח בכל הענינים.

(עצתו אמנה משפטים תשפ"ב)

תקציר: רבי נתן הולך אל רבנו, לפני שהוא נוסע לקנות סחורה בפארדיטשוב.

תפא

ויהי כבואו אל רבנו ז"ל התחיל לספר לפניו את כל לבו וכל צרותיו מה ששבר עליו, ורבנו ז"ל התחיל לנחמו ולחזקו כדרכו. ובתוך שיחתו הקדושה יצא עמו לחוץ והיה הולך ומדבר עמו, עד שבאו אל הדר, אשר מעבר לנחל העובר שם סמוך לביתו.

ונכנס עמו בשיחה ארקה מאד. ואז דבר עמו ונגלה לו הענין המיוא בלקושימו"ר, חלק א', סימן נ"ב, על אודות הטועים האומרים, שהעולם הוא מחיב המציאות וכו', חס ושלום, כלומר שהעולם היה מקרה להברא, ולפי הדעות המטפשות שלהם יש להם לזה ראיות והוכחות, שזה בנדאי טפשות גדולה לומר, האמת היא שהעולם הזה הוא "אפשרי המציאות", רק הקדוש ברוך הוא בעצמו הוא "מחייב המציאות" הוא "היה הוזה ויהיה", אבל העולם הזה עם כל העולמות מסביב, לא היו צריכים להברא, זה מלוי ברצון השם יתברך, אם הוא רוצה לברא אותם או לא.

אך דע, מאין נמשך הטעות וכו', דע, שזה נמשך, מחמת שבאמת עתה, שפבר נאצלו ונמשכו נשמות ישראל - עתה בנדאי העולם הוא בכחינת מחייב המציאות וכו', אך נשמות ישראל בעצמן כשנאצלו, היו הם בעצמן עם כל העולמות התלוים בהם - הפל היה אפשרות המציאות, כי היה באפשרות להאצילן ולבראן או שלא לבראן, אך תכף כשנתרצה הקדוש ברוך הוא להאציל נשמות ישראל, אזי היה כל העולם בכחינת מחייב המציאות, כי מאחר שנאצלו נשמות ישראל, אזי בכיכול הוא מחייב המציאה העולם. כי על מנת כן נאצלו נשמתן, שכל העולמות יבראו בשבילם, והם ימשלו בכל. ומזה נשתלשל ונמשך השטות וכו', אבל באמת רק השם יתברך לבד הוא מחייב המציאות וכו'.

ועקר הפגנה, שברא כל העולם בשביל ישראל, היתה כדי שישראל יעשו רצונו ושיחזרו וידבקו בשרשן, דהיינו שיחזרו ויפלו בו יתברך, שהוא מחייב המציאות וכו'. ורק בשביל זה מחייב השם יתברך בכיכול לברא ולקיים כל העולמות בשביל ישראל פנ"ל, כדי שיעשו רצונו פנ"ל, ועל-כן אז דיקא כשעושין רצונו, נכלל העולם בכחינת מחייב המציאות וכו', כי על-ידי שעושין רצונו יתברך, הם חוזרין ונקללין בו יתברך, שהוא מחייב המציאות, ואז נקללין עמהם כל

חדשות <<<< המשך

חודש לפתיחתו של תלמוד תורה היכל הקודש בירושלים עיה"ק

השבוע מציינים חודש שלם מאז פתיחתו של תלמוד תורה היכל הקודש ברסלב בירושלים עיה"ק. מה רבה השמחה בקרב תלמידי היכל הקודש על שהגענו לזו השעה.

מזהים על הילדים את השינוי האדיר לטובה אחרי שלומדים רק חודש אחד בלבד בתלמוד תורה היכל הקודש; הם חיים עם אמונה חזקה וברורה, הכל מסתובב סביב תפילה. המידות הטובות, האהבה למצוות, דרך ארץ וכיבוד הורים, ניכרים על כל צעד ושעל. העצות המתוקות של רבנו ז"ל מיועדות לכל אחד, מגדול ועד קטן.

רבינו ז"ל אמר "לבניכם הודיעו מה שנעשה כאן", אנו מוסרים לבנינו ולבני בנינו את החיים היפים והמתוקים שקיבלנו מרבינו הקדוש.

כי ידעתי למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו!

חדשות בין כותלי מוסדותינו הק'

מתכוננים לסיים את רכישת הבניין של "קרן הדפסה היכל הקודש"

חדשות משמחות מאד מגיעות ממושרדי "קרן הדפסה היכל הקודש" שבעוד שבועות מספר כבר עומדים לסיים את רכישת הבנין החדש, שלב שכבר מצפים לו כל כך בחצי השנה האחרונה, כדי שנוכל להרחיב את גבולי הקדושה ביתר שאת וביתר עוז.

כעת שברוך השם כבר עומדים כאן, מבקשים מאנשי שלומינו להיענות לעסקני "קרן הדפסה" ולתת למען הצדקה הגדולה, כי עדיין חסרים עוד כמאה אלף דולר כדי להשלים את העסקה. בבנין זה בעזרת השם ירחיבו הרבה יותר את עבודת הקודש של הדפסת והפצת הספרים הקדושים, כעת ניתנת הזדמנות חד פעמית נדירה לקנות זכות בבנין, וכל פעילויות ההפצה שיצאו מבנין זה יוקפו ליזכותכם.

לפני זמן מה כתב ראש הישיבה שליט"א מכתב בו הוא מבקש מאנשי שלומינו לקחת חלק ברכישת הבנין, לפניכם ציטוט מהמכתב:

"הודו לה' כי טוב שחתמנו חוזה על קניית בנין גדול עבור קרן הדפסה היכל הקודש, שבו יפיצו את האור של רבינו ז"ל לכל העולם. אבקש מכולכם, קחו חלק במצוה הזאת; היו שותפים בעבודת הקודש. חברים יקרים תלמידי היכל הקודש, קחו חלק בירושה הגדולה, קחו חלק בבנין החדש לקרן ההדפסה שמוהרא"ש השאיר לנו. מוהרא"ש כותב ימים ספורים לפני הסתלקותו: "השארתי אחרי ירושה גדולה והם שאלות ותשובות "אשר בנחל" שמסתכם כבר עד השנה הזו למעלה משבעים אלף מכתבים, ולכן אני מבקש את כל אנשי שלומינו תעזרו לי שיצא כל חלקי שאלות ותשובות "אשר בנחל" לאור עולם, כל אחד שיקח על עצמו כמה כרכים להדפיס את זה, וזה הירושה היחידית שהשארתי ממני", תעזרו להדפיס אשר בנחל, ויהיה לכם חלק בירושה".

התקשרו ותזכו לשותפות בבנין: 1-718-387-2691 שלוחה 103 פתח לנו שער בעת נעילת שער!

<<<<

התאחדות החבורות היכל הקודש חיפה
 מיסודו של כ"ק מוהרא"ש זיע"א
 בנשיאות מורינו ראש הישיבה שליט"א

בעזרת השם אנתנו מתכוננים להתכנסות החבורות בעיר חיפה
 נא להתעדכן בקו איחוד החבורות חיפה 3. 0795205046
 או במייל afutzedfuse@gmail.com

היכל הקודש ברסלב
 רשב"י 5 קומה 3 מודיעין עילית

חבורה: יום ד בשעה 9:30

סעודה שלישית: בזמן השקיעה

ביהמ"ד היכל הקודש ברסלב
 בעיר צפת

רחוב צה"ל 1 (בנין יד עזרא ושולמית קומה 3 צדית)

זמני התפילות
 מנחה ערב שבת 10 דקות לפני השקיעה

תפלת שחרית שב"ק בשעה - 9:00

מנחה 20 דקות לפני השקיעה
 אח"כ סעודה שלישית מעריב בזמן ר"ת

היכל הקודש ברסלב
 בעיר בית שמש

"שמיעת שיעור מראש הישיבה שליט"א
 בליל שישי ברחוב נחל דולב 19"

מנחה וקבלת שבת: 15 דק' לאחר זמן הד"ג

סעודה שלישית: בזמן הרלקת הנרות
 ברחוב ריב"ל 6

סעודה שלישית: בזמן הרלקת הנרות
 ברמה ד' רחוב ריש לקיש 9 קומה 4

ביהמ"ד היכל הקודש ברסלב
 רחוב בעל שם טוב 7 בני ברק

מנחה וקבלת שבת:
 15 דק' לאחר זמן הרלקת הנרות

שחרית שב"ק: 9:15

מנחה וסעודה שלישית:
 בזמן הרלקת הנרות

ביהמ"ד היכל הקודש ברסלב
 עיה"ק ירושלים תובב"א
 רחוב רבי נחמן מברסלב 12

מנחה וקבלת שבת
 חצי שעה אחרי זמן הרלקת הנרות

תפלת שחרית שב"ק 9:15

מנחה וסעודה שלישית
 חצי שעה לפני השקיעה

העולמות התלויים בנפשו בחיוב המציאות. אף לזכות לזה להפלת בשרשו, דהינו לחזור ולהפלת באחדות השם יתברך, שהוא מקיב המציאות.

זה אי-אפשר לזכות כ"אם על-ידי בטול, ש"כטל עצמו לגמרי, עד שיהיה נקלל באחדותו יתברך.

ואי-אפשר לבוא לידי בטול כי אם על-ידי התבודדות, כי על-ידי שמתבודד ומפריש שיתו בינו לבין קונו, על-ידי זה הוא זוכה לבטל כל התאוות והמדות רעות, עד שזוכה לבטל כל גשמיותו ולהפלת בשרשו. אף עקר ההתבודדות הוא בפילה, בעת שהעולם פנוי משדרת העולם הזה, כי ביום וכו'.

ואפילו אם הוא בעצמו אינו טרוד, אף על-פירכּו מאחר שהעולם טרודים, אז וכו', — על-ידי זה קשה אז לבוא לידי בטול. וגם צריכים, שתהיה ההתבודדות במקום מקיב, דהינו חוץ מהעיר בדרך יחיד וכו', כי במקום שהולכים שם בני אדם ביום הרדפים אחר העולם הזה, אף על-פי שפעת אינם הולכים שם, הוא מבליבל גם-כן ההתבודדות, ואינו כלל להבטל ולהפלת בו יתברך. על-כן צריך, שילך לבדו בפילה בדרך יחיד במקום שאין שם אדם, ושם ילך ויתבודד ויפנה לבו ודעתו מכל עסקי העולם הזה ויבטל הכל, עד שזוכה לבחינת בטול באמת וכו' וכו'. ואז יושב לבטול באמת, ואזי נקלל נפשו בשרשו, דהינו בו יתברך, שהוא מקיב המציאות, כי הכל תלוי בו כולו, ואזי נעשה כל העולם על ידו בבחינת מקיב המציאות כנ"ל.

וס"ם רבנו ז"ל: "זה פרוש המשנה (אבות פרק ג): הנעור בפילה והמהלך בדרך יחיד ומפנה לבו (מכל עסקי העולם הזה) לבטלה (לזכות להבטול הנ"ל) הרי זה מתקייב בנפשו, שנתהוה ונעשה מקיב המציאות עם כל העולמות התלויים בנפשו. ומעצם מתקנות ההתקשה, שהרגיש אז רבי נתן בדרךיו הנעימים האלה, נתבטל מגשמיותו מחמת זה בעצמו ויזעק בקולו ויאמר: "אָהָה! גִּינוּאֵל! אָרְצָה בְּשׁוֹקִים וּבְרַחוּבוֹת וְאֶצְעֵק, אָהָה! מָה הֵם חוֹשִׁיבִים לְנַפְשִׁי?! " ומגדל תבערת לבבו, עד שממש יצא מגדר אנושי, וצה באמת לרוץ ולצעק. ומיד חטף אותו רבנו ז"ל ב"בגדו ואמר לו: "שטיי, דו וועסט נישט פועלן! " (צמוד! לא תפעל!). (המשפך ובא א"ה - נלקח מספר "פעלת הצדיק")

וס"ם רבנו ז"ל: "זה פרוש המשנה (אבות פרק ג): הנעור בפילה והמהלך בדרך יחיד ומפנה לבו (מכל עסקי העולם הזה) לבטלה (לזכות להבטול הנ"ל) הרי זה מתקייב בנפשו, שנתהוה ונעשה מקיב המציאות עם כל העולמות התלויים בנפשו. ומעצם מתקנות ההתקשה, שהרגיש אז רבי נתן בדרךיו הנעימים האלה, נתבטל מגשמיותו מחמת זה בעצמו ויזעק בקולו ויאמר: "אָהָה! גִּינוּאֵל! אָרְצָה בְּשׁוֹקִים וּבְרַחוּבוֹת וְאֶצְעֵק, אָהָה! מָה הֵם חוֹשִׁיבִים לְנַפְשִׁי?! " ומגדל תבערת לבבו, עד שממש יצא מגדר אנושי, וצה באמת לרוץ ולצעק. ומיד חטף אותו רבנו ז"ל ב"בגדו ואמר לו: "שטיי, דו וועסט נישט פועלן! " (צמוד! לא תפעל!). (המשפך ובא א"ה - נלקח מספר "פעלת הצדיק")

מוסדות היכל הקודש ברסלב
 נתיסדה ע"י כ"ק מוהרא"ש זצוק"ל - בנשיאות ראש הישיבה שליט"א

סימן טוב ומזל טוב
 אנו מאחלים ברכת מזל טוב חמה ולבבית

למו"ה אברהם משה
שטראסער שליט"א

מנהל כללי דמוסדותינו הקדושים
לשמחת הבר מצוה של בנו למזל טוב
הבחור החשוב ישע'י ניי"ו

ר' אברהם משה הינו בריח התיכון של מוסדותינו הקדושים, רק הודות מסירתו הנפלאה זה כל השנים, מיום הווסדה עד עתה, והקומו המוסדות לשם, לתהלה ולתפארת. ה' יתברך יעזור שכל אלו הזכותים אדירים יעמוד לו ולזרעו אחריו, שיריה אדיש נחת בלי שיעור מכל צאצאיו בבריות השלימות, וזכה להמשיך הלאה עם פעולותינו הקדושות.

העתירו בתפילה!

על ר' יצחק בן פייגלא לזמנא שלמא בקרוב בתוך שאר חולי ישראל להיות שותף בהפצת הגלינות בעירך אפשר לתרום דרך נדרים פלוס על שם "היכל הקודש ירושלים/בני ברק/ בית שמש/צפת מ.ש.ג.ב"

עצתו אמונה עד לדלת ביתכם < קבלו את "עצתו אמונה" בדואר בסכום של 18 לחודש בלבד
 היו גם אתם מהמאזשרים שמחיים את עצמם בכל שבוע עם העצות הרבות והחיזוק לחיים
 077.530.9648 ae.148.148@gmail.com

קוואל פון חיזוק (לנשים) - שיעורים; סיפורי תפילה; מתכונים; ועוד
 ארץ ישראל 0797040069 ארד"ב 845-351-9060 / 212-444-9169
 אנגליה 03303502363 / קנדה 438-320-9090
 חיזוק יומי במייל chizuk@rabbiroth.org / הודעות 058-637-7799

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניוגונים; סיפורי תפילה; ועוד
 ארץ ישראל 0797040066 / ארד"ב 845-351-0910 / 212-444-9191
 אנגליה 03303502361 / קנדה 438-300-8080
 לקבלת הגליון במייל rabbirothhebrew@gmail.com